

CĂRTICICA MEA

cu povești celebre
ROMÂNEȘTI 2

REGIS

Tinerete fără bătrânețe	3
Grăuceanu	9
Copil isteț	26
Neghiniță și baba	34
Neghiniță și moșul	42
Neghiniță la palat	50
Neghiniță și împăratul	58
Rândunica	67
Baba cu douăsprezece cojoace	75
Bunicul	84
Bunica	91

Ilustrații de COCA CREȚOIU-ȘEINESCU
 Texte prescurtate după SIMION FLOREA MARIAN

Editura REGIS

www.edituraregis.ro

Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86



Tinerete fără bătrânețe

Petre Ispirescu (text prescurtat)

A fost odată un împărat și o împărăteasă. Și împărăteasa aceea, când fu să nască, nu putu, pentru că fătul se pusese pe un plâns, de nu mai contenea. «Taci, dragul tatei, îi zise împăratul, că ți-oi da Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte».



Și fătul tăcu și se născu și crescuro mare, îndrăzneț și învățat. Într-o zi el zise tatălui său: «Tată, a venit vremea să-mi dai ce mi-ai făgăduit la naștere».

Dar împăratul neavând acest lucru nemaiauzit, Făt-Frumos își luă calul, armele și hainele tatălui său de când era tânăr și plecă.

Merse zi de vară până-n seară și ajunse la un pustiu alb de oase, împărăția Ghi-onoaiei, care omora pe oricine afla.



Făt-Frumos îi săgetă un picior și Ghi-onoaia îi ceru iertare, apoi flăcăul îi lipi piciorul și plecă ajungând într-o câmpie pe de o parte înflorită, pe de alta pârjolită.

Era moșia Scorpiei cu trei capete. Făt-Frumos îi săgeta un cap și zgrițoroaica îi ceru iertare și căpătă capul înapoi.

Apoi merse-ră, merse-ră, până ajunseră într-un câmp numai de flori, unde era numai primăvara. Acolo calul îi spuse că locuiește Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte.





Jur împrejur era o pădure deasă și înaltă, cu fiare.

Pentru asta, calul se urcă în văzduh și când coborî la scara palatului toată pădurea cu dobitoace se puse în mișcare.

Noroc cu doamna palatului care își domoli «puii» și spuse: «Bine ai venit, Făt-Frumos. Ce cauți pe aici?» «Caut Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte.»



Aflând el că aici e ceea ce căuta, ră-mase bucuros



să locuiască în palat cu surorile stăpânei, zânele, și stătu acolo mai multe zile, care însemnau pe lumea noastră veacuri în șir. Zânele îi deteră voie să meargă primprejur, pretutindeni, numai în Valea Plângerii, nu.

Într-o zi, la vânătoare, el se lua după un iepure și trecu pe acel tărâm.

Îndată i se făcu dor de părinți și zânele cu întristare și mare greu se învoiră să plece acasă.

Dar când ajunse prin împărăția Ghionoaiei și Scorpiei găsi orașe cu oameni neștiuți și nimic nu mai cunoscuse. Palaturile în care se născuse erau năpădite de buruieni.

Făt-Frumos își aminti cu tristețe de copilărie și de părinții care nu mai erau.

Și nimeni și pe nimeni nu mai cunoștea.

Tot căutând astfel pe cei de odinioară, ajunsese cu barba până la genunchi și își ridica pleoapele cu mâinile.

Mai apoi, găsind el un tron hodorogit, îl deschise și, de acolo, Moartea, slabă ca un cârlig, cu glas hodorogit, îi zise: «Bine ai venit, că mă prăpădeam» și îi dădu o palmă, iar fiul împăratului căzu mort și îndată se făcu țărână.



Grăuceanu

Petre Ispirescu (text prescurtat)

A fost odată un împărat ce se numea Împăratul Roșu. El era foarte mândru, căci în zilele lui niște zmei furaseră soarele și luna de pe cer și el făgădui pe fiica sa de nevastă aceluia care le va aduce înapoi.

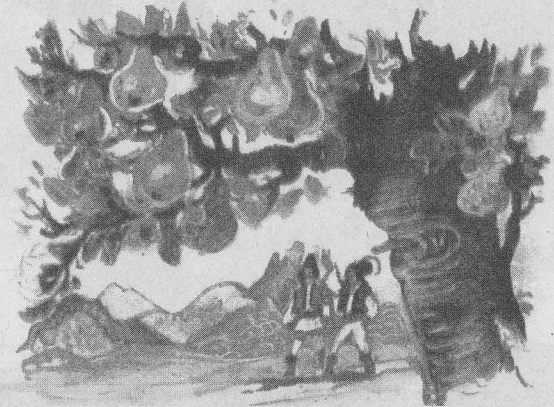




Un voinic, pe nume Greuceanu, împreună cu fratele său se învoiră să încerce și merseră ei până la o răscruce unde se despărțiră.

În ăst timp însă, cât călătoriră, Greuceanu ajunse la casa zmeilor. Aici se bătu cu ei în luptă dreaptă, le tăie capul, apoi, după ce află unde stau ascunse soarele și luna, de la zmeul cel bătrân, îl omorî și

pe acesta. În cula din codrul verde el găsi ce căuta; luă soarele în mâna dreaptă și luna în cea stângă și le aruncă pe cer cu bucurie mare. În drum, la înapoiere, îl găsi pe frate-său. Și mergând ei au dat de un păr încărcat.



Fratele vru să mănânce o pară, dar Greuceanu nu-l lăsă și lovi părul la rădăcina. Curse venin, căci era o zmeoaică.





Apoi ajunseră la Faurul-pământului și se ascuseră în făuriște, căci pe urma lor venea zmeoaica a bătrână.

Ea rugă pe Greuceanu să facă o gaură în zid, să-i vadă fața. Când zmeoaica puse gura să-l soarbă pe Greuceanu, Faurul-pământului îi băgă în gură fier înroșit în foc și scăpară și de zmeoaică.

Faurul îi făcu Greuceanului o căruță de fier și acesta împreună cu frate-său plecară la Împăratul Roșu.

Pe drum, fratele deshămă un cal și se duse călare sa dea vestea cât mai degrabă. Între timp, un diavol șchiop îi scoase Greuceanului un cui de la osie și când omul se duse să pună cuiul la loc, diavolul



îi fura paloșul, îl dete unui netrebnic, apoi se făcu la loc stană de piatră.

Sluga cea netrebnică spuse împăratului că el a scos soarele și luna de la zmei și îi ceru fata de nevastă, iar pe fratele Greuceanului porunci să-l închidă.